

Mål T-7/96

Francesco Perillo mot Europeiska gemenskapernas kommission

”Lomé-konventionen — Europeiska utvecklingsfonden — Utebliven betalning med avseende på avtalet — Kommissionens utomobligatoriska ansvar”

Förstainstansrättens dom (första avdelningen) av den 25 juni 1997 II - 1063

Sammanfattning av domen

- 1. Internationella överenskommelser — Den fjärde Lomé-konventionen mellan AVS och EEG — Bestämmelser avseende finansiellt och tekniskt samarbete — Offentlig upphandling och genomförande av leveranser — Skadeståndstalan mot kommissionen — Förstainstansrättens behörighet — Räckvidd — Gemenskapens ansvar — Villkor
(EG-fördraget, artiklarna 178 och 215 andra stycket; fjärde Lomé-konventionen mellan AVS och EEG av den 15 december 1989, artikel 317)*
- 2. Förfarande — Rättegångskostnader — Kostnader som orsakats i onödan eller mot bättre vetande
(Förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 87.3 andra stycket)*

1. När förstainstansrätten har att ta ställning till en skadeståndstalan mot kommissionen inom ramen för ett leveranskontrakt som har finansierats av Europeiska utvecklingsfonden med stöd av den fjärde AVS-EEG-konventionen saknar förstainstansrätten behörighet att uttala sig om anbudsgivarens eventuella kontraktsevenliga rätt att få kontraktet verkställt. Däremot finns det inte något hinder för att förstainstansrätten kontrollerar hur kommissionens delegation i den berörda AVS-staten har förfarit mot bakgrund av dess skyldigheter enligt artikel 317 i konventionen, vilka går ut på att underlätta och påskynda förberedelsen, handläggningen och genomförandet av projekt och program, med beaktande av kraven på god förvaltning. I detta avseende, och i den utsträckning som delegationen har bortsett från dessa krav, innebär dess misstag emellertid inte i sig att kommissionen blir ansvarig, varigenom anbudsgivaren skulle ges rätt till ersättning för de skador som han har åberopat. Gemenskapens ansvar förutsätter nämligen att sökanden, förutom rättsstridigheten i den berörda institutionens beteende och skadans verkliga förekomst, även bevisar att det finns ett kausalsamband mellan beteendet och skadan, vilket innebär att en skada på ett tillräckligt klart sätt skall följa av det kritiserade beteendet.
2. När svarandeinstitutionens uppträdande har bidragit till tvistens uppkomst, genom att den inte har följt kraven på god förvaltning, kan sökanden inte klandras för att ha väckt talan vid förstainstansrätten för att detta beteende skulle prövas eller beträffande den eventuella skadan. Det finns under sådana omständigheter således skäl att tillämpa artikel 87.3 andra stycket i rättegångsreglerna enligt vilken förstainstansrätten kan förplikta en part, även den vinnande, att ersätta de av den andra partens rättegångskostnader som har föranletts av dess eget beteende.